La imprescindible feina (extra) que no pot deixar de fer La Sopa

Amb més de cent anys d'història, el centre d'acollida de Girona té més demanda que mai pels diferents col·lectius que, per la crisi i la manca de més polítiques socials, hi són derivats cada dia

En un Barri Vell [https://www.diaridegirona.cat/tags/barri-vell-de-girona.html] de Girona buit de turistes, el mirador dels antics Maristes no ha perdut gens de vida. A mig matí, quan es va acostant l'hora de dinar, a la tarda o ja entrat el vespre. Sempre hi ha gent. I no només per les seves bones vistes a la ciutat. El mirador està a tocar deLa Sopa [https://www.diaridegirona.cat/tags/la-sopa.html]. L'històric centre d'acollida, que té els seus orígens en el plat calent que les monges de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül posaven a taula per als pobres, i que amb el pas del temps s'ha convertit en un suport imprescindible (en molts casos únic) que «va molt més enllà de menjar i dormir» per a les persones sense llar tant de la ciutat com de la resta de poblacions gironines.

Avui en dia, més d'un segle després d'aquells primers plats calents a taula, La Sopa és molt més que un menjador social com bé saben els col·laboradors de l'associació Traçant Camins, que fins que la covid ho va impedir, cada tarda obrien el seu «club» perquè els usuaris del centre se sentissin més acompanyats.«Des de fa molts anys, potser ja des de l'arribada de la democràcia, però especialment amb l'impuls que li va donar en Joan Olóriz en l'època d'en Quim Nadal com a alcalde,La Sopa no és només un lloc per menjar i dormir sinó també un lloc on es fa un treball psicopedagògic per aconseguir que les persones que hi entren, si es pot aconseguir, en surtin millor amb la feina d'educadors socials, psicòlegs...», explica la presidenta de Traçant Camins, Teresa Castanys. La Sopa funciona i funciona bé i això, com apunta el també membre l'associació Pep Fages, també ha acabat fent una mena d'efecte crida cap a Girona. «S'ha de tenir en compte queLa Sopa és l'únic centre d'aquestes característiques a la província, si hi ha un cas a Figueres, el porten cap aquí, igual passa a Salt, si troben una persona dormint a la platja a Roses i l'aconsellen que el millor que podria fer és anar a La Sopa, un centre de menors dona d'altra a quatres nois perquè han fet 18 i truca a La Sopa perquè segurament us arribaran...». Des de Traçant Camins tenen clar que si, qui fos, Generalitat, Diputació o un altre ajuntament, «fes un centre més petit, per exemple a Figueres, amb 40 llits, segurament la situació de La Sopa s'alleugeriria una mica». Des de fa moltes setmanes, en principi fins a final de febrer, tot i que sembla evident que s'haurà d'allargar, l'Ajuntament de Girona ha habilitat un espai provisional amb llits al Palau de Fires. Una solució temporal, que abans també s'havia fet a la UNED o al pavelló de Palau, però que, tot i esmorteir el problema en temps de la covid i baixes temperatures, no pot substituir a la necessitat d'afrontar els problemes estructurals que porten a la gent fins a la porta de La Sopa.

«Diuen que no hi ha recursos per fer més centres com La Sopa, per això creiem que sortiria més barat invertir abans en atendre millor tota una sèrie de col·lectius perquè no n'hi haguessin d'arribar tants», expliquen, amb el bagatge de la seva experiència, col·laboradors de Traçant Camins com Castanys, Fases o Carme Carreras. «La crisi econòmica que vindrà després del coronavirus serà molt gran,però ara ja hi ha un problema molt gran amb l'habitatge; sense treballar hi ha molta gent que no podrà permetre ja no llogar un habitatge sinó tampoc una

habitació», apunta Teresa Castanys que, però, té clar que, abans del coronavirus ja hi havia necessitats importants.

«Fa molts anys que a La Sopa assumeixen col·lectius que no els hi tocarien; s'haurien de fer més centres, però també tenir una política més àgil per aconseguir papers en el cas dels immigrants, tenir pisos d'acollida per a dones maltractades, disposar de més comunitats terapèutiques per persones amb trastorns mentals a les quals viure al carrer empitjora les seves malalties, més centre per ajudar persones amb addiccions», detalla Castanys en una llarga llista on també hi inclou, per exemple, «més treball protegit per donar suport a persones que surten de la presó i que aquí hem vist casos de nois que, sense tenir cap via de reinserció laboral, també acaben venint cap a La Sopa».

«La Sopa és una mena de calaix sense fons», resumeix Pep Fages mentre Teresa Castanys recorda que: «Els seus professionals fan grans esforços per assumir totes les necessitats que els hi arriben; perquè quan tu et quedes al carrer pots anar a La Sopa, però quan es diu ara que està col·lapsada és perquè, des de fa anys, està acollint col·lectius que no li tocarien...».

En els últims mesos, la sensació de desbordament que el mateix Ajuntament de Girona ha reconegut que pateix La Sopa ha provocat queixes de veïns.I, des de la proximitat que han tingut amb molts dels seus usuaris, els voluntaris de Traçant Camins, com Castanys, Fages o Carme Carreras, en comprenen els motius -«si tu tinguessis una filla petita tampoc voldries que al vespre es passegés per aquí el mirador»-, però recorden que La Sopa ja estava aquí abans que al Barri Vell hi hagués bons hotels per a turistes i habitatges de preus elevats. «No es pot tancar, on anirien a parar totes persones que, ara mateix, d'una manera o altra en depenen?».

Font del document:
https://www.diaridegirona.cat/girona/2021/02/18/imprescindible-feina-extra-que-no/1089786.html?utm_source=rss